

Сборник съдебна практика

Дело T-68/09

Soliver NV
срещу
Европейска комисия

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на автомобилно стъкло — Решение, с което се установява нарушение на член 81 ЕО — Споразумения за разпределяне на пазари и обмен на чувствителна търговска информация — Регламент (ЕС) № 1/2003 — Едно-единствено и продължавано нарушение — Участие в нарушението“

Резюме — Решение на Общия съд (втори състав) от 10 октомври 2014 г.

1. *Право на Европейския съюз — Принципи — Основни права — Презумпция за невинност — Производство в областта на конкуренцията — Приложимост — Степен на доказателствена сила на събраните от Комисията доказателства*

(член 81, параграф 1 ЕО; член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз; член 2 от Регламент № 1/2003 на Съвета)

2. *Картели — Споразумения и съгласувани практики, представляващи едно-единствено нарушение — Предприятия, които могат да бъдат упрекнати в нарушение, състоящо се в участие в глобален картел — Критерии — Тежест на доказване*

(член 81, параграф 1 ЕО)

3. *Картели — Нарушаване на конкуренцията — Критерии за преценка — Антиконтурентна цел — Достатъчна констатация — Поведение на предприятие, което е осъществило някои антиконкурентни контакти, но не е участвало в нито една от срещите на картела — Обстоятелства, които не позволяват да се установи участието му в глобалния картел*

(член 81, параграф 1 ЕО)

4. *Жалба за отмяна — Отменително решение — Обхват — Частична отмяна на акт на правото на Съюза — Условия — Цялостна отмяна на решение на Комисията, в което глобален картел се квалифицира като едно-единствено продължавано нарушение и се налага глоба въпреки участието на предприятието жалбоподател в някои антиконкурентни контакти — Решение, което не позволява на посоченото предприятие да разбере в какво го обвиняват във връзка със споменатите контакти, освен за участието му в едно-единствено продължавано нарушение*

(член 81, параграф 1 ЕО; член 264, първа алинея ДФЕС)

1. Вж. текста на решението.

(вж. точки 57—59)

2. Вж. текста на решението.

(вж. точки 60—65, 101 и 105)

3. Вж. текста на решението.

(вж. точка 76)

4. Член 264, първа алинея ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че актът, срещу който е подадена жалба за отмяна, следва да бъде отменен само доколкото жалбата е основателна. В този смисъл самото обстоятелство, че Общият съд приема за основателно правно основание, на което жалбоподателят се позовава в подкрепа на своята жалба за отмяна, не допуска той автоматично да отмени обжалвания акт в неговата цялост. Всъщност цялостната отмяна не може да се приеме, когато явно личи, че посоченото правно основание, което се отнася единствено до специфичен аспект на обжалвания акт, може да е основа само за частична отмяна.

Ето защо, ако дадено предприятие е участвало пряко в едно или повече антиконкурентни действия, съставляващи едно-единствено продължавано нарушение, но не е доказано, че е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за всички преследвани от останалите участници в картела общи цели и че е знаело за всички предвиждани или вече извършени от споменатите участници противоправни действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, Комисията е в правото си да търси от него отговорност само за действията, в които пряко е участвало, както и за предвижданите или вече извършените от останалите участници действия в изпълнение на същите като преследваните от това предприятие цели, за които действия е доказано, че предприятието е знаело или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск. Това все пак не може да доведе до освобождаване на предприятието от отговорност за действията, в които е безспорно, че е участвало, или за които действително може да му бъде вменена отговорност.

Решение на Комисията, в което глобален картел се квалифицира като едно-единствено и продължавано нарушение, обаче може да се раздели по този начин само ако, от една страна, в хода на административното производство на посоченото предприятие е дадена възможността да разбере, че следва да носи отговорност и за всяко от действията, съставляващи това нарушение, и следователно да се защити в тази насока, и от друга страна, ако въпросното решение е достатъчно ясно в това отношение.

Това не е така, когато разглежданото решение не квалифицира самото поведение като нарушение на член 101 ДФЕС, като при такива обстоятелства съдът на Съюза не може сам да извърши квалификацията на обстоятелствата, без да наруши правомощията на Комисията по член 105 ДФЕС.

(вж. точки 108—113)